

LBRIS

We know
books

Geronimo Stilton

**ZÂMBETUL
ȘORI LISEI**

- Recunosc, nu sunt un șoarece curajos 7
- Cojile mele din secolul al XVIII-lea 10
- Mă numesc Stilton, Geronimo Stilton 14

- Taverna din Subcoadă 19
- Un nou iubit pentru Tea 22
- Nu trebuia să trecem pe roșu! 24
- Dacă Șori Lisa ar putea vorbi 26

- Oglinjoara lui Tea 34
- Capitelul cormoranului 40
- Ce tip, șobolanul ăla! 44
- Metrocoada 49
- Cupa Șobolanului de Argint 51

- Sigiliul și fântâna 56
- Stânca Pisicii 62
- La Șoarecele Glumeț 69
- La clasa întâi 75
- Medardo Calibanco 79

- Bazinele cu apă termală 84
- Ultima literă 89
- Piatra Cântătoare 96
- Nu există niciun Labyrinthus! 100

- Spune adevărul, Față de Cașcaval 108
- O poveste cu mustăți 116
- Țin la blana mea! 118

E de ajuns un film de groază ca să mă sperii!

E de ajuns un film de **GROAZĂ** ca să mă sperii!

Ca într-un film, pe peretele bucătăriei s-a proiectat dintr-odată o **umbră** ce se mișca. Cineva fredona, scoțând sunete ciudate, de parcă ar fi mestecat cu gura deschisă. Ce era de făcut? **M-am târât** încet spre ușă, cu gândul să mă duc să cer ajutor. Dar chiar atunci ticălosul s-a îndreptat spre mine.

M-am ascuns în spatele unei perdele...

COJILE MELE DIN SECOLUL AL XVIII-LEA!

O lăbuță unsuroasă a dat perdeaua la o parte...

M-am trezit bot în bot cu vărul meu,

Capcană.

– Ooolééé! mi-a țipat în urechi. Bucuros să mă vezi, verișorule?

Eu gâfâiam de **SPAIMĂ**.

– **Tu... tu... tu...** ccum îți permiți să intri în casa mea?

– Vai, ce exagerat ești. Treceam pe aici, am văzut o fereastră întredeschisă și mi-am zis:

De ce să nu-i fac o surpriză bătrânelului Geronimo?

– SURPRIZĂ?

Știi că era să fac infarct?

– Vai, vai, ce plicticos ești... dar plăcinta ta cu caș e tare bună, să știi! Alunecă pe gât; e o plăcere! a chițăit, ștergându-și botul de perdeaua mea de brocart.

– **Stai!** am țipat. Țsta e brocart antic!

– Nu-ți face griji, chiar dacă e vechi, tot bun e.

Eu mă mulțumesc cu puțin, a râs Capcană.

Apoi, înainte să-l pot opri, s-a așezat pe un fotoliu de epocă ce mă costase o avere.

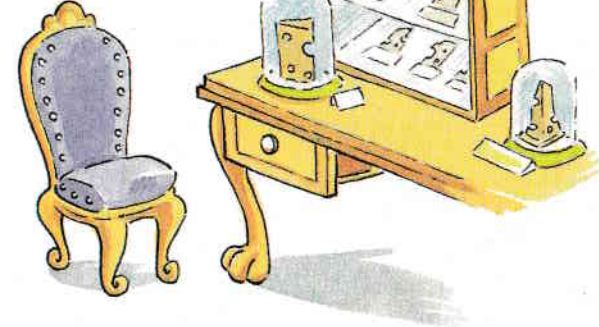
– **NOOO!** am strigat.

Prea târziu.

Capcană s-a *prăvălit* și a dărâmat și o vitrină cu colecția mea de coji de brânză vechi.

– Fotoliul meu! Cojile mele din secolul al

XVIII-lea! am țipat eu, smulgându-mi mustățile de disperare.

El a luat o îmbucătură uriașă din plăcinta

cu caș:

– Știi de ce sunt aici?

– Nu vreau să știuuuuuuuuu! am strigat. **AFARĂ DE AICI!** Și mestecă cu gura închisă, te rog!

– Floșo, floșo, știi că ești chiar plictisitor? Te pierzi în prea multe detalii. Ei bine, tot îți spun noutatea! a continuat.

Mi-a făcut cu ochiul și a șoptit conspirativ:

– Am o poveste fenomenală pentru afacerea ta. Da, tipografia ta.

– Editura mea, vrei să spui!

Floșo
Floșo
Floșo

El a mormăit, coborând vocea:

– Exact. Te interesează o știre senzațională, de publicat în ziarul tău, Vocea Rozătoarelor?

O exclusivitate care să-i lase pe toți cu botul căscat, care să le RIDICE mustățile? Îți spun doar că e vorba de cel mai faimos tablou din Șoricezia:

Șora Lisa...

